od dávky z nájemného; nař. rozhodnutí ostatně jak v enunciátu, tak v důvodech jasně dává najevo, že jest si vědomo toho, že jde o dávku z používaných místností. — — —

Č. 11.749.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí: Zemský inspektorát pro zemské dávky není legitimován k odvolání do rozhodnutí okr. úřadu, kterým byly zrušeny platební rozkazy vydané zem. inspektorátem.

(Nález ze dne 22. února 1935 č. 10.762/35.)

Věc: Jan K. ve V. proti zemskému úřadu v Praze o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Nař. rozhodnutí zrušují se pro vadnost řízení.

Důvody: St-l prodal pozemky ve V., a zem. inspektorát pro zem. dávky v Praze vyměřil mu z převodů těch dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí. Okr. úřad podaným odvoláním vyhověl a platební rozkazy zrušil, avšak na odvolání zem. inspektorátu zem. úřad v Praze nař. rozhodnutími výrok okr. úřadu změnil a odvolání st-lova do platebních rozkazů jako bezdůvodná zamítl.

Rozhoduje o stížnostech podaných k nss-u, musil nss v prvé řadě zkoumati otázku stížnostmi relevovanou, byl-li zem. inspektorát pro zem. dávky legitimován podávati odvolání proti rozhodnutím okr. úřadu, a zodpověděl ji záporně. Zem. inspektorát není právním subjektem, nýbrž je úřadem; nemůže proto, když tu není výslovného ustanovení jiného, vystupovati v správním řízení jako strana (§ 14 spr. ř. č. 8/1928 Sb.) a nemá důvodů ani legitimace odvolávati se z rozhodnutí a opatření správních úřadů (§ 74 spr. ř.) v pořadu instančním. (Srov. usnesení Boh. A CCCCXXIV/32 o legitimaci zem. inspektorátu ke stížnosti na nss.)

Nebyl proto zem. úřad kompetentní, aby k odvolání zem. inspektorátu rozhodnutí okr. úřadu přezkoumával věcně. Učinil-li tak, porušil předpisy kompetenční, a bylo proto nař. rozhodnutí již z toho důvodu zrušiti podle § 6 zák. o ss, aniž bylo možno zkoumati jich věcné důvody.

Č. 11.750.

Obecní dávky: * Produkce filmu, prohlášeného censurou za kulturně-výchovný, jest osvobozena od dávky ze zábav jenom tehdy, jestliže podnikatel ještě před zahájením produkce vykáže se vyměřujícímu úřadu příslušným prohlášením censury.

(Nález ze dne 22. února 1935 č. 10.909/35.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 4206/24.

Věc: Město Bratislava proti zemskému úřadu v Bratislavě o vrácení dávky ze zábav.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Zúčastněná strana, majitel biografu »Kino Metropol« v Bratislavě, žádala podáním ze 13. února 1932 stěžující si město o vrácení zaplacené dávky v obnose 8.019 Kč 25 h za film »Pudr a benzin«, který byl hrán ve jmenovaném podniku od 15. do 21. ledna 1932, poněvadž byl, jak dokazovala přiloženým zasílacím listem, dodatečně prohlášen za kulturně-výchovný.

Žádost tu měst. rada, později i měst. zastupitelstvo zamítlo, avšak žal. zem. úřad v Bratislavě nař. výměrem žádosti zúčastněné strany vyhověl a stěžujícímu si městu vrácení dávky nařídil z těchto důvodů: Podle bodu 1 § 3 pravidel o dávce ze zábav nejsou podrobeny této dávce filmy, které jsou censurou prohlášeny za kulturně-výchovné, při čemž pravidla neobsahují ustanovení, že by průkaz takovéhoto osvobození byl pod následky prekluse vázán k nějaké lhůtě. Z toho se podává, že žadatel jest oprávněn i dodatečně podati takovýto průkaz a na základě toho požadovati vrácení případně již zaplacené dávky.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss toto:

Stížnost dovozuje hlavně z § 8 prav., že osvobození nutno uplatniti nejpozději při uspořádání zábavy, a namítá vadu řízení, že nebylo zkoumáno, zda nebylo představení spojeno s jinou zábavou dávce podléhající a zdali vrácení dávky nestojí v cestě promlčení. Stížnosti musil nss přisvědčiti.

Podle § 3 č. 1 pravidel o vybírání obecní dávky ze zábav (vl. nař. č. 143/22 ve znění čl. V vl. nař. č. 15/28 Sb.) nejsou této dávce podrobeny filmy, jež jsou censurou prohlášeny za kulturně-výchovné. Je pravda, že pravidla neobsahují ustanovení o tom, kdy jest toto osvobození od dávky uplatňovati. Leč z povahy osvobození jakožto výjimky z dávkové povinnosti plyne, že předpoklad pro osvobození — nestanoví-li se v normě nic jiného — musí býti dán v době, kdy nastala dávková povinnost.

Dávka se platí ze zábav (§ 1) a vzniká tedy dávková povinnost v době, kdy se zábava koná. Pravidla žádají sice při zábavách přístupných na vstupenky, aby dávka byla placena předem (§ 8), leč tento způsob placení dávky nedotýká se nijak vzniku dávkové povinnosti, neboť, nebyla-li zábava konána, jest dávku předem placenou vrátiti (§ 9). Musí tedy předpoklad pro osvobození existovati již v době, kdy se zábava koná.

Předpokladem pro dříve zmíněné osvobození je především, aby film byl censurou prohlášen za kulturně-výchovný. Leč to samo o sobě pro vznik osvobození ještě nedostačuje, neboť rozhodnutí censurního úřadu může míti na právo obce vyměřiti dávku vliv teprve tehdy, když bylo jí patřičným způsobem dáno na vědomí. Ježto se dotčené rozhodnutí censurního úřadu nevydává ohledně určité obce a také se censurou určité obci přímo nedoručuje, nýbrž vydává se zpravidla osobě, jež jest oprávněna předváděti dotyčný film, musí podnikatel zábavy u vyměřovacího

úřadu vykázati se zmíněným prohlášením censury. Teprve když tak učinil, nastala oproti obci okolnost, vylučující předpis dávky.

Jak shora vylíčeno, musí veškeré okolnosti, zakládající osvobození od dávky, tedy i tato okolnost, býti dány v době, kdy nastala dávková povinnost, t. j. v době, kdy se zábava koná. Nevykázal-li se tedy podnikatel zábavy až do započetí zábavy patřičným prohlášením censury, nepřísluší mu osvobození od dávky, a jest pak nerozhodným, zdali takovéto prohlášení snad předložil vyměřujícímu úřadu později (viz též Boh. A 4206/24).

Neprávem přiznal tedy žal. úřad podnikateli zábavy osvobození z důvodu, že ono potvrzení mohlo býti předloženo i později.

Č. 11.751.

Chudinství: * Byla-li nemovitost v dobrovolné dražbě vydražena jedním ze spoluvlastníků, je základem vyměření chudinského procenta nikoli celé nejvyšší podání, nýbrž jen ta jeho část, která připadá na podíly ostatních spoluvlastníků.

(Nález ze dne 22. února 1935 č. 11.220/35.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 2649/23.

Věc: František P. v P. proti zemskému úřadu v Praze o chudinské procento.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Spoluvlastníci domu čp.... v K. (mezi nimiž byl i st-l František P., jemuž z uvedeného domu patřilo $^{20}/_{64}$), zažádali okr. soud pro Prahu-západ o dobrovolnou dražbu tohoto domu. Podle protokolu o provedené dražbě ze 7. listopadu 1930 vydražil tento dům st-l František P. za nejvyšší podání 112.000·— Kč. Podle odevzdací listiny okr. soudu pro Prahu-západ z 20. února 1931 vydražil František P. za nejvyšší podání 77.000 Kč $^{37}/_{64}$ domu náležejících Marii K., a $^{7}/_{64}$ náležejících Josefu P. a neprodáno zůstalo v této dražbě zbývajících $^{20}/_{64}$ téže nemovitosti, a to z toho důvodu, že vydražitel František P. jest sám jejich vlastníkem a tudíž vydražiti jich nemohl. Současně bylo touto listinou povoleno, aby na $^{37}/_{64}$ a $^{7}/_{64}$ tohoto domu, patřících Marii K. a Josefu P., vloženo bylo právo vlastnické pro Františka P. V usnesení téhož soudu ze 7. září 1931, nařizujícím knihovní zápis, uvedena byla cena nemovitosti 77.000 Kč. Chudinské procento z obnosu 77.000 Kč Marie K. a Josef P. ve výši 770 Kč zaplatili.

Platebním rozkazem magistrátu hl. města Prahy z 21. ledna 1931 byl st-li předepsán na chudinském procentu další obnos 350 Kč jako nedoplatek chudinského procenta v úhrnné výši 1120 Kč.

Stížnosti jmenovaného nevyhověl žal. úřad nař. rozhodnutím podstatně z důvodu, že dražbou nenabývá se vlastnictví dražené věci způsobem odvozeným, nýbrž způsobem originárním, a jest tedy přípustno, aby její vlastník dáním do dražby tuto věc vydražil. V daném případě